

Pavel Mužíček: Jak jsem si zaplaval, pokecal s Květošem a pak dal xterru v Dečíně

Letos jsem se vydal na letní MČR v plavání jen s cílem zúčastnit se. Bez nějakého vyladění (i když večer před závodem jsem si s brašulí a přítelkyní dali tři dvanáctistupňový plzeňský pivečka a bylo nám moc krásně) nebo většího trénování jsem se postavil na start 50m kraul. Jediná věc, která mi dávala naději na slušný výsledek, byla kombinéza Point Zero 3. I to mělo ale své stinné stránky. V pátek 11.7. byl totiž pěkný pařák a já se v tom pěkně pařil:). Inu, skočil jsem do vody, roztočil ruce, párkrát se nadechnul a dohmátl v čase 25,50. Čas tak nějak průměrný (v únoru v Pardubicích 25,34), ale na uplavání startovnímu poli v triatlonu by to mělo stačit:) (tímto zdravím pana rozhodčího Sadila!, který v Táboře mimojiné argumentoval tím, že jsem měl zvýhodněnou pozici, protože jsem byl po startu hned první...). S napětím jsem čekal, jestli se nevejdou mezi nejlepších 16 a nedostanu tak uno repete...nestalo se tak a mohl jsem se jít slunit na tribuny...18.místo a semifinále mi uteklo o 23setin.

Měl jsem tak zhruba hodinku do startu mého posledního startu, tj. 400m kraul. Startovní listina slibovala velkou podívanou, měl jsem plavat v poslední rozplavbě spolu s Květoslavem Svobodou alias Květošem. Můj cíl byl jasný, nesmí projet za žádnou cenu:)). A zároveň mi nesmí dát víc jak potupných 50m (tedy jeden bazén, na 25m bazénu je to horší, tam to jsou hned bazény dva J). Před startem jsem se snažil ještě najít nějaké chladné a stinné místo. Květoš se soustředěně protahoval schovaný v chládku. Chtěl jsem si zvýšit sebevědomí, a tak jsem šel za ním a začal se protahovat vedle něho dělajíc, že ho neznám a že se taky pekelně soustředím, pravdou je, že jsem po něm pořád pokukoval:). Nedalo mi to a započal jsem s ním konverzaci. Aby věděl, odkud že to vítr plane, vytasil jsem na něho otázku: „Tak co, dáš si nějaký ten triatlon?“ On se na mě tak podíval, projel si mě očima od hlavy k patě (což nebylo tak složité, poněvadž jsem seděl) a odpověděl, že se chystá příští rok (to mě v duchu trochu pobavilo, protože už jsem o něm četl několik článků, a vždy tam říkal taky něco takového).

Nicméně jsem se dozvěděl, že teda chce příští léto najít nějaký rovinatý triatlon, že se prý bojí kola, že naběháno vcelku má (nebo má naježděno a bojí se běhu, trochu mi to teď splývá J). Dobře naladěný z rozhovoru s jedním z nejlepších českých plavců jsem se postavil na blok. Šel jsem do toho od začátku:) a na 100m tak byl předposlední (normálně bývám poslední). Jednoho borce (možná spíš borečka...na těchto akcích patřím mezi bohužel již mezi ty starší, což mi teď vlastně připomnělo, že jsem od příštího roku plavecký veterán:)), na druhou stranu tuto situaci vždy jistí brašule, kterej tak každým plaveckým závodům dává nový rozměr - věkový:)), nutno ale podotknout, že 50m prsa zvládne hravě za 31-2s) se mi podařilo přeplavat a dohmátl tak v čase 4:24,37. Ted' to byl 17.flek a pouhých 16setin na finále B (semifinále se jezdí jen u sprintů). Dost jsem si oddechl, poněvadž bych musel jet to čtyřkilo znova:).

Druhý den ráno jsem měl v plánu odcestovat do Děčína, kde se konal ČP v terénním triatlonu. Nutno podotknout, že jsem v minulosti absolvoval jen sranda závod na písčitém Mácháči u Francků a letos pak vcelku jednoduchou xterru na Orlíku (bahno, ale rovina). Proto jsem si řekl, že pokud bude ráno jakkoli pršet, že na to prdím. Jenže to bych nebyl já, abych neudělal něco, co jsem si předtím naplánoval. V 10 hodin jsem se tedy ocitl na svém oři s cílem objet si cross-country okruh (jely se dva). Před tím se měly ještě absolvovat dva městské okruhy, ale řekl jsem si, že „městský“ bude snad

nějak v pohodě, když je to teda jako ve městě...chybná úvaha. Když jsem se po 45 minutách vrátil celý zdrcený z nedojetého cross-country okruhu (ujel jsem asi 6km) a potkal jsem týmového kolegu Jindru Marušku, tak jsem se ho ptal, jakej je ten městský okruh? Po chvilkách vysvětlování (v „městském“ prý jsou tři kolmice v terénu, troje schody, z toho jedny „rovny“, jedny točité a jedny točité nahoru) a nedorozumění mi odvětil, že si myslel, že právě projel ten cross-country...oba jsme se odmlčeli a začali uvažovat o odjezdu domů. Aby toho nebylo málo, tak začalo brutálně chcat. Koukali jsme na sebe přes parkoviště sedíc v otevřeném kufru. Bylo ¾ hodiny do startu a já místo běžného rozklusání a protahování seděl v autě v depresích a vážně uvažoval o DNS nebo alespoň o DNF:). Představa, že tuto trať absolvuji v dešti, a tedy na bahně, s mým materiálním vybavením (silniční tretry a hladké, zejména vpředu po 7 letech ježdění významně sjeté, pláště) mě vnitřně neskutečně ubíjela. Půl hodiny do startu (mezi kapkami deště ke mně dolítne nějaký šum z právě probíhající rozpravy upozorňující na špatné, či technicky náročné pasáže,

mluví nějak dlouho:), ničemu nerozumím). Zkrat. V dešti běžím s kolem do depa a rychle se vracím zpět. Dělam to rychle, abych neměl čas přemýšlet:). Soukám se do neoprenu, poněvadž mi je zima – možná taky proto, že je 15 minut do startu:))).

Stojím v řece po pás ve vodě, proud mi podkopává nohy. Hampik si neodpustil poznámku, něco o mém postavení na startovní čáře, nechápavě jsem se na něj podíval:). Start. Takhle rychle jsem po startu ještě neplaval. Ale nebyl jsem sám. Všichni jsme si to zamířili na první bójku na druhé straně řeky. A to byla vážně velká legrace, teda alespoň pro mě. Já sem totiž překonal proud hned na začátku a teď se již mohl jen a jen smát, když jsem za bójkou sice nebyl sám, ale ostatním se ji přes proud nepodařilo obeplavat, a tak se teď museli v proti proudu vracet zpět:). Najednou jsem byl na čele úplně

sám a plaval na druhý břeh, mířím přesně na bójku, ale proud mě unáší pod most...z vody vylézám o 5m vedle, 250m přeběh v neoprenu a zpět do vody. V té rychlosti zapomenu na proud a mířím na bójku v mírném proti proudu...nemohu k ní doplovat, proud je silnější, naštěstí se mi podařilo dostat natolik blízko, že na ní dosáhnou. Chmatám po ní jak po vychlazený desítce a přitahuji se. Ladnými pohyby zdatné gymnastky se kolem ní obtáhnou:). Další bójka, další proud, další boj:). Můj náskok se výrazně zmenšil, soupeři se adaptovali na divokou vodu. Vylézám první s náskokem cca 20s. Depem probíhám bleskurychle, tretry беру

do ruky (kousek za depem se vybíhají schody a já mám ty debilní silniční tretry). Takhle si to běžím z depa, v jedné ruce kolo, v druhé tretry, na sobě černý dres s nápisem CZE a MUŽÍČEK. V tu chvíli komentátor zbystří a hnedle začíná roztrubovat do světa, že je tu spousta reprezentantů a že se právě jeden vydává na MTB trať. Hoodně mě rozesmál, kdyby věděl, co udělám 100m za depem před prvním sjezdem, asi by si to s tím reprezentantem rozmyslel:))). Dostal jsem se k první kolmici v terénu. Měl jsem děsný strach, a tak jsem si radši počkal na další závodníky, abych okoukal techniku. Z tohoto počínání je vám asi jasný, že pro mě závod skončil a začal boj o přežití. Nedalo se (v tu chvíli) dělat nic jiného, postupně jsem vzal kolo na rameno a ten sešup na bahně seběhl. Pobavil mě Dušan Navrátil, když mi po závodě řekl: „čeče po plavání mi hlásili, že mám na Můžu dvě minuty zásek ... proto mě hodně rozsekalo, když sem tě předjel 100m za depem:).“ Naštěstí jsem se poté už tolik neztrapnil, akorát mi dávali všichni sodu na schodech, v cca 1km kolovýběhu na místní Pastýřskou stěnu a kdekoli na bahně...takže skoro všude:))). Ale měl jsem i světlejší chvíli, třeba když jsem sjel trojitý schody do depa:). Ale to zase vykompenzoval fakt, že mě dojela první žena, Ivana Loubková. Vybíhal jsem tedy zhruba s 15s náskokem na Ivanu. Neměl jsem vůbec tušení, kudy trať vede. Zhruba od 2. km jsem už jenom čuměl na Ivaniny záda, jednou se dokonce lekla natolik, že uhnula o krok stranou s vědomím, že ji chce někdo předběhnout. Tak jsem ji ujistil, že to jsem pořád a jenom já a funěl jí dál na záda:). Přiběhli jsme k místním hradbám z druhé strany než je

depo, před námi schody. Ivča je začala brát po dvou, ale po chvíli již jen po jednom. Vycítil jsem příležitost a zamachoval. Nahoře mi brutálně došlo, něco jako pochod mrtvol, v tu chvíli jsem ale zjistil, že jsou přede mnou další dvojce schody, moje hlava a plíce rezignovaly, jen silou vůle jsem se udržel. Běžíme kdesi pod hradbami, naprosto netušíc, co bude dál. Najednou značení končí, zastavili jsme a já lapám po dechu:). Naneštěstí na nás fanoušci (oni to byli spíš turisté, ale pro lepší pocit;)) volali, že ostatní běželi doprava (to byla ta nejhorší možná varianta, poněvadž to bylo zase do kopce:). Cítil jsem, že musí být už někde finish line. Seběh serpentýn z hradeb dolů a přeběh kolem depa. Směr od depa mě znervózňoval. Naštěstí se podběhla příjezdová cesta a já uviděl cílovou bránu. Rádost mi ale zkazil zarputilý výraz v Ivanině tváři a její tělo ve sprintující pozici. Bolest ještě nekončí:).

Musím uhájit svou čest a nenechat se předběhnout od ženské (nejspíš jsem už o ni ale přišel, když jsem se nechal dojet na kole:). Letos poprvé sprintuju, dokonce po drnách. V té rychlosti mi z nohavice padá tableta enervitu, skoro to vypadalo, jako bych shazoval přebytečnou zátěž:). Tak či onak, uspěl jsem a mohl se v cíli radovat ze 24. místa. Za lajnou spousta fotografů, televize, hostesky. Vychutnával jsem si pocit slávy. Po chvíli mi ovšem došlo, že tu nejsou kvůli mně. Realita je občas krutá:).

Tolik adrenalinu a zážitků jsem během hodky a $\frac{3}{4}$ ještě nezažil. Proto děkuji organizátorům a pokusím se přijet i příští rok, mezitím ale nakoupím nějaký ty traktorový gumy a pořádný tretry:).

